

Winterstormen

OLGA VAN DER MEER

Winterstormen

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

1

Julian huilde. Judy Verschuur streek met een vermoeid gebaar een vochtige haarlok van haar voorhoofd. De baby was pas vier dagen jong, ze zat nog midden in haar kraamtijd. Hier zou ze van moeten genieten, dacht ze cynisch. Het constante gehuil van Julian maakte dat echter onmogelijk. Zelfs als hij stil was, leek zijn doordringende geschreeuw nog in haar oren te weerklinken. Tegelijkertijd was ze blij als hij wakker werd, want de ongewone stilte tijdens zijn slaapjes gaven haar iedere keer het angstige gevoel dat er iets niet in orde was. Als haar man Arnoud haar niet tegenhield, zou ze steeds het kinderkamertje insluipen om te controleren of Julian nog wel ademde.

‘Was dit nou werkelijk wat we graag wilden?’ vroeg Judy op de avond van de vijfde dag na Julians geboorte wanhopig.

‘Het wordt vanzelf makkelijker,’ probeerde Arnoud haar te troosten.

‘Zou het?’ Ze waagde het zijn woorden te betwijfelen. Tijdens de laatste maanden van haar zwangerschap had ze talloze roze dromen gehad over deze eerste tijd, waarvan iedereen zei dat die uniek was. Tot nu toe viel het haar

echter bitter tegen. In plaats van heerlijk met haar mannetje in het grote tweepersoonsbed te liggen en zich te laten verwennen door Arnoud en de kraamverpleegster, was ze naar haar gevoel alleen maar bezig met Julian zijn fles te geven, hem te verschonen en hem te troosten. Ze was nog nooit eerder in haar leven zo moe geweest als nu. Dat de kraamverpleegster wegens overstelpende drukte en een nijpend personeelstekort slechts halve dagen kwam, hielp er ook niet aan mee om zich wat beter te voelen. Arnoud deed zoveel hij kon, maar met zijn eigen zaak kon hij het zich nu eenmaal niet veroorloven om een langere periode helemaal niet te werken. Ondanks de situatie thuis ging hij toch iedere dag even naar de lunchroom annex banketbakkerij toe die hij samen met zijn zus Connie bezat. Bij grote drukte of problemen liep het uurtje wat hij gepland had om weg te zijn, dan fors uit.

‘Je stelt te hoge eisen aan jezelf,’ sprak Arnoud nu bemoedigend. ‘Je kunt niet verwachten dat het meteen allemaal van een leien dakje loopt, dat is niet reëel. Het krijgen van een baby gooit je hele leven overhoop, om over de lichamelijke gevolgen nog maar niet te spreken. Geef jezelf wat tijd om aan de veranderde

situatie te wennen en probeer een beetje te genieten.’

‘Waarvan?’ vroeg Judy cynisch.

‘Vanmiddag heeft Julian twee uur achter elkaar geslapen. Ik heb een tijdje naast zijn bedje naar hem zitten kijken, het was een schitterend gezicht. Dat ontspannen gezichtje, die gebalde vuistjes naast zijn hoofd, prachtig,’ zei Arnoud enthousiast. ‘Jammer dat jij in die tijd ook sliep, anders hadden we samen van de aanblik van onze zoon kunnen genieten.’

‘Ik was bekaf. De hele ochtend terwijl jij in de lunchroom was, heeft hij gehuild,’ zei Judy kortaf.

Hij keek haar even opmerkzaam aan. ‘Dat klinkt als een verwijt aan mijn adres.’

Judy zuchtte diep. ‘Ach nee, zo bedoel ik het niet. Jij kunt er ook niets aan doen dat hij juist stil werd op het moment dat jij thuis kwam, ik heb alleen wel het idee dat je me niet helemaal gelooft. Ik krijg het gevoel dat jij vindt dat ik vreselijk overdrijf en dat ik me aanstel.’

‘Natuurlijk niet.’

Het klonk overtuigend genoeg, toch geloofde Judy hem niet helemaal. Arnoud kon haar soms zo sceptisch aankijken als ze klaagde. Maar misschien klaagde ze ook wel te veel,

dacht ze toen eerlijk. Het was een enorme deceptie voor haar dat ze niet voortdurend op de roze wolk vertoefde die veel tijdschriften haar beloofd hadden. Haar wolk was donkergrijs en dat was een behoorlijk groot verschil. Het moedergevoel was er gelukkig wel. Direct toen ze Julian voor het eerst in haar armen had gekregen, was ze overvallen door dat beroemde oergevoel. Ze had haar leven willen geven voor hem als dat nodig mocht zijn. Stapelverliefd was ze op dat kleine ventje, helaas kon hij haar ook stapelgek maken met zijn voortdurende, doordringende gehuil. In de paar dagen dat hij pas op de wereld was, had ze al van alles geprobeerd om hem stil te krijgen, ondanks de beweringen van haar kraamverpleegster dat het huilen vanzelf wel over zou gaan en dat ze er niet al te veel aandacht aan moest besteden. Judy kon dat echter niet. Als Julian hilde, sneed dat dwars door haar hart heen. Dan wiegde ze hem eindeloos in haar armen, probeerde ze hem uit zijn flesje te laten drinken uit angst dat hij nog honger had en sprak ze sussende woordjes tegen hem.

Deze avond was dat niet anders. Terwijl Arnoud toekeek, liep Judy rondjes door de

huiskamer heen met een huilende Julian in haar armen.

‘Misschien is hij wel gewoon moe en wil hij slapen,’ zei Arnoud.

‘Wat weet jij daar nou van?’ viel Judy ongewoon fel voor haar doen uit.

‘Niets,’ gaf Arnoud toe. ‘Ongeveer net zoveel als jij waarschijnlijk.’

‘Maar ik probeer tenminste nog iets om hem stil te krijgen.’

‘Lieve schat, hij heeft eten gehad, hij heeft een boertje gedaan en hij heeft een schone luier om. Meer kun je niet doen. Leg hem in zijn bedje en laat hem gewoon even huilen, dan valt hij waarschijnlijk vanzelf wel in slaap.’

‘Dat klinkt wel erg makkelijk,’ zei Judy moedeloos.

‘Het hoeft ook niet zo ingewikkeld te zijn. Geef Julian maar hier en ga jij nu eens lekker zitten. Vergeet niet dat je nog herstellende bent van de bevalling.’ Arnoud nam Julian van haar over en dwong haar plaats te nemen op de bank. Met Julian over één schouder heen, schonk hij iets te drinken in en zette dat voor haar neer. Het onbedaarlijke huilen van Julian ging over in een licht gesnik, even later was hij stil.

‘Waarom is hij bij jou wel stil?’ vroeg Judy zich hardop af.

‘Omdat ik een man ben. Wij mannen begrijpen elkaar. Nietwaar, kerel?’ Arnoud kietelde Julian onder zijn kleine kinnetje. Het kind keek hem met grote ogen aan. ‘Zie je wel? Wij voeren een woordloos gesprek samen. En nu ga ik deze man vertellen dat hij lekker moet gaan slapen en ons niet mag storen vannacht.’

‘Ons?’ informeerde Judy liefjes. ‘Jij bent nog geen één keer wakker geworden van hem.’

‘Ik hoor dat nu eenmaal niet, maar als jij me roept, ga ik er met alle liefde uit voor hem.’

‘Alsof dat nut heeft als ik toch al wakker ben.’

‘Je bent een kleine zeurpiet,’ sprak Arnoud bestraffend. Hij hield Julian vlak voor haar gezicht. ‘Zeg je zoon welterusten, ik ga hem in bed leggen.’

‘Veel succes,’ wenste Judy. Ze wist wel bijna zeker dat Julian weer zou gaan gillen op het moment dat hij neergelegd werd. Het bleef echter stil in de kinderkamer, ook toen Arnoud na tien minuten terug kwam.

‘Hij slaapt,’ meldde hij.

Judy keek hem ongelovig aan. ‘Hoe krijg je dat voor elkaar?’

Arnoud ging naast haar zitten en sloeg zijn arm om haar heen. Judy kroop heerlijk tegen hem aan. ‘Je bent te gespannen en je wilt het allemaal te goed doen. Een baby voelt dat aan en reageert daarop door te huilen,’ zei hij. ‘Het komt allemaal wel goed, heus. Je moet een beetje meer vertrouwen krijgen in jezelf. Jij en Julian moeten elkaar leren kennen en samen een ritme opbouwen, dan komt de rest vanzelf.’

‘Laten we het hopen. Ik voel me inderdaad erg onzeker als hij huilt en ik weet niet waarom,’ bekende Judy.

‘Als baby’s huilen willen ze eten of aandacht,’ wist Arnoud met de ervaring van vijf dagen vaderschap. ‘En maak je niet zoveel zorgen, deze periode gaat vanzelf voorbij. Voor je het weet, maakt hij je in ronde woorden duidelijk wat hij wil,’ grijnsde hij.

‘Je bedoelt te zeggen dat ik dan naar deze dagen terugverlang?’ lachte Judy met hem mee. ‘Dat is iets wat ik me nauwelijks kan voorstellen, moet ik eerlijk zeggen. Ik had verwacht dat het makkelijker zou zijn.’

‘Dat wordt het nog wel,’ sprak Arnoud met vertrouwen. ‘Wat is het overigens een heerlijk jochie, hè? Ik kan daar uren naar kijken. Soms

fronst hij zijn wenkbrauwen in zijn slaap en dan is het net of hij heel diep over een probleem nadenkt. Andere keren vertrekt hij dat mondje zo dat het lijkt of hij lacht.'

'Het is een volmaakt kind,' was Judy het helemaal met hem eens. Ze meende het, al werd ze, nu al, af en toe tot wanhoop gedreven als hij huilde. De verliefdheid op haar kind was ondanks dat in grote mate aanwezig. Van tevoren had ze niet beseft dat dit gevoel zo allesomvattend zou zijn.

De televisie bleef die avond uit. Arnoud en Judy bogen zich over de talloze foto's die Arnoud inmiddels al van Julian had gemaakt en Judy beschreef zijn eerste dagen op deze wereld in het babyboek.

'Dat wordt leuk,' zei Arnoud waardierend. 'Grappig zoals jij je gevoelens verwoordt. Het is me al vaker opgevallen dat jij daar goed in bent, daar zou je iets mee moeten doen.'

'Toevallig dat je dat zegt,' ging Judy daar serieus op in. 'Ik speel al langer met de gedachte om iets in de journalistiek te gaan doen. Er zijn diverse cursussen op dat gebied.'

'Waarom niet? Je moet altijd je hart volgen in wat je doet, dat is beter dan in een baan te blijven hangen die geen voldoening meer geeft.'